

FAMILIA REGALĂ
A ROMÂNIEI

VĂ RECOMANDĂ

CĂRȚILE
COPILĂRIEI

Cyrano de Bergerac

REPOVESTIRE DE

STEFANO BENNI

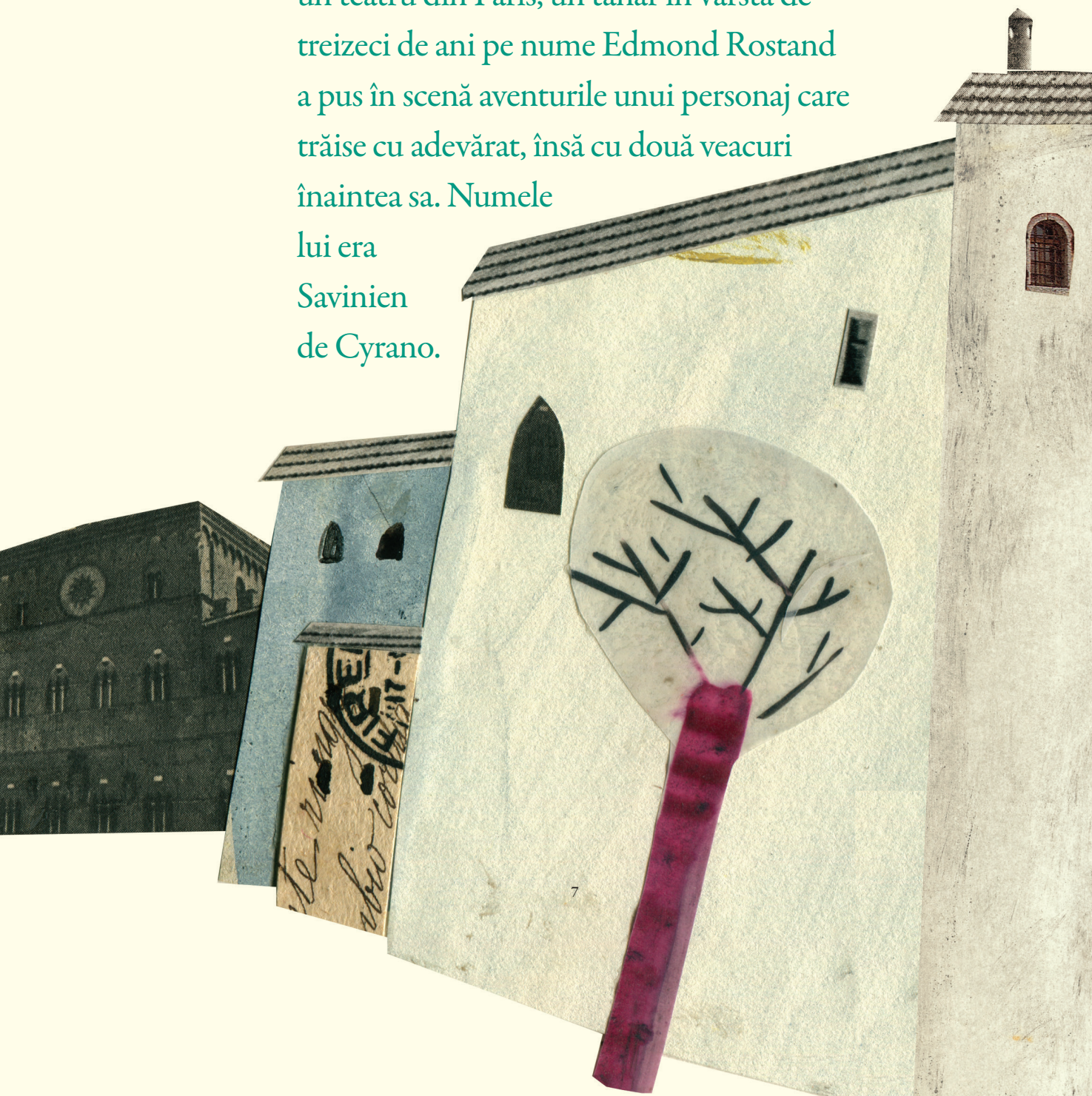
SAVE
THE
STORY

Unu

Cu mai bine de o sută de ani în urmă, la un teatru din Paris, un tânăr în vârstă de treizeci de ani pe nume Edmond Rostand a pus în scenă aventurile unui personaj care trăise cu adevărat, însă cu două veacuri înaintea sa. Numele lui era Savinien de Cyrano.

Așa cum se întâmplă adeseori când citim o carte, ne întrebăm: „Cine-i mai simpatic, cine-i mai fascinant?“ Adevăratul Cyrano, născut pe la 1600, ori dublura sa din textul scris? Ei bine, eu aș zice că ambii sunt niște oameni neobișnuiți, nobili și... cam trăsniți.

O să vă spun povestea personajului „literar“ Cyrano, iar pentru asta trebuie să răsfoim în sens invers paginile cărții timpului, întorcându-ne cu vreo patru sute de ani în urmă. Ceasurile o iau razna atunci când pătrunzi în lumea misterioasă a literaturii!

Iată-ne așadar în anul 1640, la un teatru din Burgundia, unde comedia noastră urmează să înceapă. Aici se află o mulțime foarte pestriță de cavaleri și cerșetori, de hoți și soldați, de doamne din înalta societate și umile florărese. Vedem paji puși pe șotii, împroșcând cu mici săgeți spectatorii din sală. Astăzi nu se mai obișnuiește să tragi cu arcul sau cu praștia, dar vă asigur că pe atunci era o încântare să nimerești în plin peruca vreunui nobil și să vezi cum zboară din ea fire de păr și păduchi. Apoi, vedem vânzătoarele de răcoritoare și

doamnele din marea nobilime. Vânzătoarele de răcoritoare nu ofereau Coca-Cola, ci lapte de migdale, cidru și sirop de zmeură. Sunt aici și jucători care aruncă zaruri pe podea, paznici mustăcioși care încearcă să-i potolească, precum și cavaleri înfumurați care vor să intre fără bilet, zicând: „Dumneata nu știi cine sunt eu?!“ Pungașii stau la pândă pentru a fura ceva bani. Multă lume discută despre actorul care urmează să intre pe scenă, renumitul Montfleury. Un adevărat fanfaron, unul care se crede mare vedetă. Ca să vă faceți o idee, gândiți-vă la cea mai antipatică și mai îngâmfată persoană pe care ați cunoscut-o vreodată și înmulțiți cu zece.

Intrând, seniorii încep să se uite la frumoasele doamne. Comentariile se întretaie cu bârfele. Parcă ar fi una dintre acele defilări de modă plictisitoare unde te duci numai ca să poți spune apoi: „Și eu am fost acolo.“ Dar nu toți sunt mânați de vanitate. Sunt și oameni cărora le place teatrul și le plac... întâlnirile pe care le poți avea la teatru. Deodată, își face apariția primul dintre protagoniștii poveștii noastre. Este un tânăr chipeș, Christian de Neuville. Se pregătește să se înroleze într-un renumit regiment de soldați și spadasi – cadeții din Gascogne.

Aveți cumva un prieten arătos, din aceia care se privesc mereu în oglindă? Cam așa e Christian:

frumos, mândru, uneori chiar un pic prostuț.
Lângă el, îmbrăcat în haine elegante, dar în mare dezordine, se află prietenul său Lignière. Duhnește a vin de la zece metri. Fără să fiu lipsit de respect, așa zice că e ca și cum zece câini beți ar fi făcut pipi pe spatele lui. Este de familie bună și își cheltuiește toți banii pe băuturi scumpe.

Nobilii vorbăreți încep să studieze persoanele importante care se află în sala teatrului. Le trec în revistă pe doamnele de față, iar acestea le întorc privirile. Ce drăguță e aia, cât a îmbătrânit cealaltă, în ce hal s-a îngărașat o a treia... Dar pe Christian nu-l interesează parada rafinatelor doamne și domnițe, o caută cu privirea pe una singură. Când un bărbat se poartă astfel, înseamnă că e îndrăgostit lulea.

În timp ce Christian așteaptă, iar Lignière tot bombăne că vrea să plece la cârciumă, intră Ragueneau – un amestec ciudat de cofetar și poet. De ce vi se pare incredibilă o asemenea combinație? Există dulciuri atât de bune, că te fac să visezi ca atunci când auzi o poezie, și poezii pe care vrei să le savurezi la nesfârșit, exact ca pe dulciuri. Și tocmai pe acest Ragueneau îl auzim vorbind pentru prima dată despre Cyrano. Ragueneau îl caută cu privirea în agitația din teatru, dar nu-l zărește.

— Curios! exclamă poetul-cofetar. Nu-l văd pe prietenul nostru Cyrano de Bergerac.

— De ce ți se pare curios? îl întreabă Lignière.

— Păi, după cum știți, astă-seară joacă Montfleury. Cyrano îl urăște pe acest actor, îl socotește un măscărici mediocru și încrezut. I-a interzis să joace timp de o lună, amenințându-l că, dacă iese pe scenă, o să dea de belea.

Deși nu-l vedem încă pe Cyrano, începem să aflăm câte ceva despre el. De pildă, că nu e deloc un om împăciuitor. Că e un mare spadasin, un poet și un iubitor al teatrului de bună calitate. Dar mai ales, așa cum ne povestește Ragueneau, înfățișarea sa este cu adevărat nemaîntâlnită. Are ceva inconfundabil. E vorba de nas. Unul imens, un năsoi uimitor! Însă vai de nefericitul care ar îndrăzni să facă vreo aluzie la asta! Lui Cyrano nu-i place să fie luat peste picior.

Și, cât noi așteptăm cu mare interes să apară Cyrano, iar Lignière pleacă la cârciumă, iată că sosește domnița pe care o căuta Christian. Este Madeleine Robin, căreia i se spune Roxane, verișoara lui Cyrano. La intrarea ei în lojă, de peste tot se aud suspine de admirație și de invidie.

